

בש"פ 547/19 - אברהים אבו עסא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 547/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אברהים אבו עסא

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע ב-עמ"ת 34093-01-19 מיום 15.1.2019 שניתנה על ידי כב' השופט א' חזק

בשם המבקש: עו"ד נתנאל לאגמי; עו"ד נאצר אלעטאונה

החלטה

1. בקשת רשות לערור לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט א' חזק) ב-עמ"ת 34093-01-19 מיום 15.1.2019 במסגרתה התקבל ערר המשיבה על החלטתו של בית משפט השלום בבאר-שבע (השופט ז' ד' להמן) במ"ת 12305-01-19 מיום 13.1.2019.

בניגוד להחלטת בית משפט השלום, אשר הורה על שחרור המבקש לחלופת מעצר, קבע בית המשפט המחוזי כי המבקש יוותר במעצר עד לדיון שייערך לאחר קבלת תסקיר מעצר בעניינו.

2. נגד המבקש ואדם נוסף הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של קשירת קשר לפשע, התפרצות למבנה

עמוד 1

שאינו דירה וניסיון גניבה.

3. על פי עובדות כתב האישום, השניים קשרו להתפרץ למרכז אבחון והערכה בבאר-שבע, שם מרצה המבקש מאסר בדרך של עבודות שירות אשר הוטלו עליו בתיק אחר (ת"פ 4320-10-15 ות"פ 22347-01-16).

ביום 3.1.2019 הגיעו השניים למקום בסמוך לחצות הלילה, עקרו זכויות של חלון ונכנסו דרכו פנימה. בהמשך, ניסו השניים לגנוב רכוש שונה מתוך המרכז לרבות מקרנים, מחשב נייד, מסור שרשרת לגיזום, תוף עם כבל מאריך, קססון ניד (דיסק-און-קי), כספת וכסת דיו למדפסת, אלא שאז הופעלה אזעקה במקום ושוטרים שהגיעו עצרו את השניים בתוך המבנה.

4. בית משפט השלום קבע בהחלטתו כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות וקמה בנסיבות העניין עילת מעצר. עם זאת, התקבלה טענת באי-כוח המבקש כי עוצמת הראיות כמו גם עוצמתה של עילת המעצר נחלשות, שכן על אף שאין חולק שקיימות ראיות לכאורה לניסיון הגניבה, יש חולשה ראייתית באשר לעבירות קשירת הקשר והפריצה שיוחסו לשניים.

עוד נקבע, כי נפגעו זכויותיהם של המבקש ושותפו לכתב האישום במהלך המעצר. צוין כי השניים שהו במעצר "מחצות ועד עשר בבוקר שלמחרת בחדר בו הייתה רק רמפה מבטון, ללא מזרונים, ללא שמיכות, ללא שירותים, כשהם אזוקים בידיהם וברגליהם".

על כן, ביום 13.1.2019 הורה בית משפט השלום על שחרור המבקש למעצר בית מלא בפיקוח ובתנאים נוספים.

5. המשיבה הגישה ערר לבית המשפט המחוזי בטענה כי יש להורות על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. בית המשפט בחן את קיומן של הראיות לכאורה, מסוכנות המבקש והאפשרות לחלופת מעצר. כמו כן שקל בית המשפט את קיומו של עבר פלילי למבקש, ואת העובדה כי ביצע את העבירה במקום בו ריצה מאסר בדרך של עבודות שירות שהוטלו עליו בנסיבות המצביעות על מסוכנותו של המבקש.

לבסוף נקבע כי יוגש לבית משפט השלום תסקיר שירות מבחן עד ליום 6.2.2019 ולאחריו תידון הבקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים המתנהלים נגדו.

6. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה נטען כי שגה בית המשפט המחוזי משביטל את החלטת בית משפט השלום מבלי לבחון את חלופת המעצר. לשיטת המבקש, יש בחלופה שהוצעה כדי לאיין את מסוכנותו, ועל בית המשפט להכריע בשאלה זו גם ללא קבלת תסקיר משירות המבחן. עוד נטען כי נסיבותיו האישיות של המבקש, ובפרט היותו חרש-אילם, מצדיקות התחשבות מיוחדת.

7. דין הבקשה להידחות על הסף.

8. רשות לערור על החלטה בעניין מעצר תינתן רק במקרים בהם מעוררת הבקשה שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר ההחלטה עליה נסובה הבקשה פוגעת במבקש באופן חריג וקיצוני (בש"פ 3970/18 אסווד נ' מדינת ישראל(5.6.2018)).

כך ביתר שאת, בעת שעסקין בבקשה לערור על החלטת ביניים, שאליה יידרש בית משפט זה רק בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, ובהן כאשר נפלה טעות ברורה בהחלטה הנוגעת לקיומה של עילת מעצר או לקיומן של ראיות לכאורה, או כאשר מתעורר חשש ממשי כי המעצר אינו חוקי מסיבה אחרת (והשוו: בש"פ 460/19 דינקו נ' מדינת ישראל (20.1.2019)).

9. הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות. עניינה של החלטת בית המשפט המחוזי בקבלת תסקיר מבחן לצורך בחינת האפשרות לשחרורו של המבקש לחלופת מעצר, ובמסגרתה לא נקבעת עמדה כלשהי בסוגיה לגופה. ככזו, מדובר בהחלטת ביניים בלבד.

עיון במערכת נט המשפט מגלה כי הדיון בעניין החלטה זו נקבע ליום 6.2.2018, אז יכריע בית משפט השלום בשאלת הארכת המעצר עד תום ההליכים לאחר קבלת תסקיר מבחן.

10. מובן כי אין בדברים אלו כדי לחסום את דרכו של המבקש לערור בהמשך ההליך לאחר קבלת ההחלטה בבית משפט השלום.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ח בשבט התשע"ט (24.1.2019).

ש ו פ ט